

Sygn. akt X Ga 212/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Barbara Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **R. W. (1)**

przeciwko: **S. D.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powoda R. W. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 23 marca 2016 r.

sygn. akt VI GC 44/15

oddala apelację.

SSO Barbara Przybyła

Sygn. akt X Ga 212/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwo R. W. (2) wniesione wobec S. D. oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 197,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanej 1 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zwrot kosztów procesu wskazując, że pozwana samowolnie umieściła plakaty na słupach ogłoszeniowych administrowanych przez powoda.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód na mocy umowy zawartej z Gminą Miejską Ż. jest dzierżawcą 47 słupów ogłoszeniowych zlokalizowanych na terenie Miasta Ż. W regulaminie korzystania ze słupów ogłoszeniowych powód wskazał, że usługi te są odpłatne a wysokość opłat określa cennik plakatowania. Zgodnie z § 11 regulaminu w przypadku samowolnego bezprawnego umieszczenia na słupach reklamowych plakatów, informacji oraz wszelkiego rodzaju materiałów informacyjnych powód jest uprawniony do obciążania osoby lub podmiotu umieszczającego materiały na słupach i /lub osoby /podmiotu wymienionej i wskazanej w materiałach informacyjnych (reklamowych) karą umowną w wysokości 1.000,00 zł, która powinna zostać uregulowana w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania

do zapłaty. Powód jest upoważniony do dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych kodeksu cywilnego, w przypadku gdy nałożona kara nie rekompensuje w całości szkód poniesionych w wyniku samowolnego i bezprawnego umieszczania materiałów reklamowych. Ogłoszenia drobne (niekomercyjne) o formacie maksymalnym a% (148x210 mm) oraz nekrologi w wyznaczonych do tego miejscach na słupach zgodnie z § 14 regulaminu można było naklejać samodzielnie i w wyznaczonym miejscu są bezpłatne. W dniu 16 stycznia 2014 roku pracownik powoda ujawnił reklamę koncertu organizowanego przez M. W. w lokalu pozwanej. Na jednym słupów ogłoszeniowych powoda w dniu 03 lutego 2014 roku ujawniono zaproszenie na wieczór taneczny w lokalu pozwanej, który miał się odbyć w dniu 01 lutego 2014 roku. Plakaty były wieszane na słupach z pominięciem zlecenia tej usługi powodowi. Pozwana nie miała świadomości, że ogłoszenia były umieszczane również na słupach ogłoszeniowych należących do powoda oraz o warunkach regulaminu korzystania ze słupów ogłoszeniowych na terenie Ż., aż do czasu otrzymania wezwania do zapłaty.

Sąd Rejonowy wskazał, że nie doszło do zawarcia między stronami umowy, w konsekwencji brak jest również podstaw do dochodzenia kary umownej.

Powód za pomocą przedłożonej dokumentacji fotograficznej nie wykazał by pozwana miała możliwość zapoznania się treścią regulaminu korzystania ze słupów ogłoszeniowych. Powództwo dotyczyło dwóch zdarzeń z początku roku 2014, zatem czasu nieodległego od daty wprowadzenia przez powoda zasady odpłatności korzystania ze słupów ogłoszeniowych co usprawiedliwiało przekonanie pozwanej o tym, iż słupy te są bezpłatnie i ogólnie dostępne. Treść regulaminu była niewystarczająca do tego by zachowanie powódki zakwalifikować jako dorozumiane zawarcie przez nią umowy zlecenia z powodem. Elementami istotnymi dla potencjalnej umowy było określenie będących przedmiotem umowy usług oraz wskazanie ceny za ich wykonanie. W treści regulaminu wskazano jedynie, iż usługi powoda są odpłatne, a wysokość opłat określa cennik plakatowania, który nie został jednak dołączony ani do regulaminu, ani do pozwu. Sąd Rejonowy uznał regulamin korzystania ze słupów ogłoszeniowych zgodnie z art. 71 k.c. za zaproszenie do rozpoczęcia rokowań niestwarzające stosunku zobowiązaniowego.

Strona powodowa wywiodła apelację od wyroku z dnia 23 marca 2016 roku zaskarżając go w całości oraz wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na od pozwanej na rzecz powoda kwoty 1 000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z pozostawieniem Sądowi Rejonowemu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Skarżący narzucił naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego tj. art. 735 §1 kc w zw. z art. 750 kc, art. 60 kc w zw. z art. 65 kc oraz przepisów postępowania tj. art. 233 §1 i 2 kpc oraz art. 233 kpc w zw. z art. 328 §2 kpc.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że Sąd I instancji błędnie ocenił zebrany materiał dowodowy przekraczając zasadę swobodnej oceny dowodów. W ocenie pozwanego Sąd I instancji błędnie przyjął, że pozwana nie zawarła w sposób dorozumiany umowy z pozwanym w wyniku czego osiągnęła korzyść majątkową.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy – w niniejszej sprawie strony takiego wniosku nie złożyły.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było czy powód zgodnie z art. 483 §1 kc mógł obciążyć pozwaną karą umowną w związku z powstaniem szkody z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego. W

tym celu należało ustalić czy między stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy co stanowiło główny przedmiot wniesionej przez powoda apelacji.

Skarżący wskazał, że doszło do dorozumianego zawarcia przez strony umowy zlecenia usługi plakatowania przy czym w imieniu pozwanej występowały osoby trzecie, w wyniku których działań pozwana odniosła korzyść majątkową. Skarżący ponadto wskazał na odpowiedzialność pozwanej za działania osób trzecich przewidzianą w art. 429 kc, 430 kc, oraz 474 kc.

Bezspornym było, że pozwana nie umieszczała osobiście na słupach ogłoszeniowych plakatów reklamujących wydarzenia mającego miejsce w jej lokalu.

Wobec czego należało ustalić czy mogło dojść do zawarcia przez nią umowy z powodem poprzez osoby działające w jej imieniu.

W pierwszej kolejności należy wykluczyć konstrukcję tzw. „falsus procurator” przewidzianą w art. 103 kc, którego działania polegające na zawarciu z powodem umowy powinny być potwierdzone przez pozwaną, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Następnie należało rozważyć czy zgodnie z art. 429 kc pozwana powinna ponosić odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną sprawcą przy wykonywaniu powierzonych czynności.

Jak wynika z zeznań świadka M. W. – organizatora koncertu w lokalu pozwanej, zajmował się on promocją koncertu m.in. poprzez zlecenie osobom trzecim rozwieszenia plakatów promujących wydarzenie. Pozwala to na przyjęcie, że przedmiotem zlecenia pozwanej nie było samo w sobie zlecenie rozwieszania plakatów, a organizacja wydarzenia. Mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego można przyjąć, że powierzenie organizacji koncertu może pociągać ze sobą konieczność promocji poprzez rozwieszanie plakatów. Należy przy tym mieć na uwadze, że powierzający wykonanie czynności na zasadzie art. 429 kc ponosi odpowiedzialność za działania innej osoby w granicach umocowania do wykonania określonej czynności lub określonego rodzaju czynności (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 1971 r., III CRN 402/71, OSNC 1972/6/115). Z akt sprawy nie wynika, że powódka powierzyła osobie trzeciej rozwieszanie plakatów promujących koncert w jej lokalu, wobec czego nie może ponosić ona odpowiedzialności za autonomiczne działania M. W., który powierzył kolejnym osobom rozwieszenie plakatów.

W dalszej kolejności nie można przyjąć odpowiedzialności pozwanej na zasadzie art. 430 kc, gdyż wskazany przepis uzależnia swoje zastosowanie od wystąpienia stosunku podwładności między powierzającym wykonanie czynności, a osobą wyrządzającą szkodę. Skarżący nie wskazywał w apelacji, że między pozwaną a osobą rozwieszającą plakaty występował taki stosunek, wobec czego nie można przyjąć odpowiedzialności pozwanej na zasadzie art. 430 kc.

Odnosząc się do podstaw odpowiedzialności na zasadzie 474 kc Sąd Okręgowy podzielił stanowisko w częściowo cytowanym przez powoda (powód zacytował w apelacji tylko pierwsze zdanie tezy) wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 4 kwietnia 2014 roku (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2014 r., I ACa 1137/13, LEX nr 1483862) zgodnie, z którym przepisy art. 429 kc, 430 kc, 474 kc nie mogą stanowić podstawy prawnej odpowiedzialności podmiotu korzystającego z pomocy osób podwładnych w sytuacji, gdy działania podjęte przez takie osoby nie pozostają w zakresie powierzonych czynności albo gdy dotyczą działań, które zostały dokonane przy okazji, z wykorzystaniem sposobności oraz okoliczności sprzyjających dokonaniu we własnym imieniu oraz na swój własny rachunek działania stanowiącego przestępstwo, którego sprawstwo nie może zostać przypisane podmiotowi korzystającemu z pomocy sprawców kradzieży cudzego mienia, brak jest tym samym podstaw, aby na podstawie tych przepisów taki podmiot został pociągnięty do odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę doznaną przez podmiot poszkodowany.

Jak już wyżej wskazano pozwana nie zleciła organizacji wydarzenia w swoim lokalu osobie będącej jej podwładnym, tylko osobie trzeciej, która to następnie zleciła rozwieszenie plakatów kolejnym osobom. Wobec czego nie można

przyjąć, że rozwieszenie plakatów weszło w zakres czynności powierzonych przez pozwaną i dlatego nie ponosi ona odpowiedzialności za te działania.

Skarżący wskazał, że pozwana uzyskała korzyść materialną z tytułu działań osób rozwieszających plakaty. W niniejszej sprawie nie znaczenia korzyść uzyskania przez pozwaną, gdyż jak wyżej wykazano, osoby wieszające plakaty nie miały umocowania do występowania w imieniu pozwanej ani nie działały na jej polecenie.

Nie doszło także, do zawarcia z powodem umowy w przedmiocie zlecenia plakatowania. Sąd Rejonowy słusznie wskazał, że powód nie wykazał, iż umożliwił pozwanej zapoznanie się z regulaminem umowy z cennikiem usług, wobec czego nie można stwierdzić, że mogłoby dojść do skutecznego zawarcia umowy w myśl art. 735 kc w zw. z art. 750 kc.

Zgodnie z art. 71 kc ogłoszenia, reklamy, cenniki i inne informacje, skierowane do ogółu lub do poszczególnych osób, poczytuje się w razie wątpliwości nie za ofertę, lecz za zaproszenie do zawarcia umowy.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I Instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

SSO Barbara Przybyła